

Δυχοδρέτος ἐθεώρει ὡς τὸ ἀριστούργημά του· μόλις εἶχε φέρεi εἰς πέρας αὐτό, καὶ προσεβλήθη ὑπὸ σφοδροῦ πυροῦ, οὗ ἕνεκα ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινήρης καὶ ἄεργος ὁλόκληρον σχεδὸν ἑβδομάδα, διαρκούσης τῆς ὁποίας κατηνάλωσε τὴν μικρὰν τοῦ περυσίαν· ἐπομένως ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ μίαν ἐκ τῶν εἰκόνων του. Ὡς τοιαύτην δὲ ἐθεώρησε καταλληλοτέραν τὴν παριστώσαν τὴν ἐν Νεοδούργῳ μονήν. Περιτυλίξας αὐτὴν διὰ χειρομάκτρον ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ πορευόμενος πρὸς τινὰ γνωστὸν τοῦ παντοπώλην, ὅστις συνείριζε ν' ἀγοράζῃ πρὸς μεταπώλησιν καὶ ἄλλας εἰκόνας. Ἐνῶ δὲ ὠδεύε συλλογιζόμενος εἰς τὴν ἥθελεν εὐρεῖν ἀμνηγανίαν, ἂν τυχὸν δὲν εὕρῃ νὰ ἐκποιήσῃ τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ἢ ἄλλην εἰκόνα, εἶδε πλῆθος λαοῦ συνηθροισμένον εἰς τινὰ οἰκίαν παρ' ἣν διήρχετο, καὶ κινούμενος ἐκ περιεργίας ἐπλησίασε καὶ εἶδεν ὅτι ἐδημοπρατεῖτο συλλογὴ παντοίων καλλιτεχνημάτων· ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως, δημοπρατῶν, εἰ δυνατόν, καὶ τὴν αὐτοῦ εἰκόνα· διὸ πλησιάσας τὸν κήρυκα παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμὸν καὶ αὐτήν. Καὶ κατ' ἄρχας μὲν ἐδίσταζεν ὁ κήρυξ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνδοῦς εἰς τὰς ἐνθέρμους δεήσεις τοῦ Δυχοδρέτου, ἔλαβε τὴν εἰκόνα, παρετήρησεν ὀλίγον αὐτήν, καὶ δεῖξας πρὸς τοὺς περιστῶτας, τρία τάλαντα διὰ τῆς εἰκόνα ταύτης ἀνέκραξε, τρία τάλαντα εἴτα στραφεὶς ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τρία τάλαντα ἐπανέλαβε, τρία τάλαντα. Ἐντοσούτῳ ἅπαντες ἐθεώρουν ἀσχετοῦ τὴν εἰκόνα, καὶ οὐδεμίαν ἀκόμη προσφορὰ ἐγένετο· ὥστε ὁ δυστυχὴς Δυχοδρέτος ἤρχισε νὰ ἀπελπίζεται καὶ ἀγανακτῇ, διότι οὐδὲ ἀντὶ τριῶν τάλαντων ἐξετιμᾶτο τὸ ἀριστούργημά του! Ἐνῶ δὲ διανοεῖτο καθ' ἑαυτὸν, τρία τάλαντα ἀνέκραξε καὶ τρίτην φορὰν ὁ κήρυξ, καὶ ἐχαμήλωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ διὰ νὰ παραδώσῃ τὴν εἰκόνα πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὡς μὴ ἀγοραζομένην· ἀλλὰ φωνὴ κραῖσσα εἰκοσιπέντε τάλαντα, ἠναγκάσε ν' ἀνυψώσῃ καὶ πάλιν τὴν εἰκόνα ἐπαναλαβὼν τὸ, εἰκοσιπέντε τάλαντα. Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ Δυχοδρέτος ἐνεθάρρυνθη καὶ ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ἁκρῶν τῶν ποδῶν του, ἐζήτην νὰ εἶδῃ τὸν προτείναντα τοὺς εὐλογημένους τούτους λόγους· ποῖα δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς ὅτε εἶδε τὸν παντοπώλην πρὸς τὸν διεσθύνετο! Εἴκοσι καὶ πέντε τάλαντα ἀνέκραξε καὶ πάλιν ὁ κήρυξ. Πεντήκοντα ἐφώναζεν ἄνθρωπος τις μεγαλόσωμος καὶ καλῶς ἐνδεδυμένος, καὶ ὁ Δυχοδρέτος ἐσκίρτα ὑπὸ χαρᾶς. Ἐκατὸν τάλαντα, ἐπανελάθεν ὁ παντοπώλης. Διακόσια ὁ ἕτερος! . . . 300—400—1000! . . . Καὶ ἐνταῦθα βάλει αἰγὴν κατέλαβε τοὺς περιστῶτας, οἵτινες περιεκύκλωσαν τοὺς πλειοδοτοῦντας, ἰσταμένους ὡς δύο μονομάχους ἀπέναντι ἀλλήλων.

Δύο χιλιάδας ἐπανελάθεν ὁ παντοπώλης — Δέκα χιλιάδας, ἐκραξε πλήρης θυμοῦ ὁ μεγαλόσωμος. — Εἴκοσι χιλιάδας, ὁ παντοπώλης ὠχρίων καὶ ἀσθμαίνων. — Τεσσαράκοντα, ὁ ἕτερος στεντορεῖα τῇ φωνῇ καὶ ὡς μαινόμενος· ἐνταῦθα ἐδίσταξεν ὁ παντοπώλης, ἀλλὰ βλέμμα ὑπεροπτικὸν τοῦ ἀντιπαλοῦ τὸν παραινέσας ν' ἀνακράξῃ πενήκοντα χιλιάδας τάλαντα.

Δισταζάντος ὀλίγον καὶ τοῦ μεγαλόσωμου, ἡ σκωπὴ κατέστη βαθυτέρα, καὶ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ· τότε λαβὼν οὗτος εἰς χεῖρας τὴν εἰκόνα παρετήρει αὐτήν μετὰ πλείστης ὁσῆς προσοχῆς. Ἐν τοσούτῳ ὁ Δυχοδρέτος ὑπὸ ταύτης χαρᾶς κατελήφθη θεωρῶν τὴν ἀπροσδόκητον βελτίωσιν τῆς τύχης του, ὥστε ἀμφίβαλλε τρόπον τινὰ ἂν ἐργηγοῖ, ἢ ὀνειροπωλῇ . . .

Ἀφοῦ δὲ ὁ μεγαλόσωμος, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων εὐγενῶν τῆς Γερμανίας, ὁ Κόμης Δυγκελσβάχ, ἰδιοκτήτης τῆς εἰκονιζομένης μονῆς καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς, παρετήρησεν ὀλίγον τὴν εἰκόνα . . . Ἐκατὸν χιλιάδας τάλαντων, ἀνέκραξεν! . . . 125,000 εἶπε πάλιν ὁ παντοπώλης! . . .

Τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ ἀγροικώματος, καὶ εἰς τὸν διάβολον νὰ ὑπάγῃ, ἀνεκράυγασε τότε ὁ κόμης μετὰ ἥθους ἀποφασιστικὸν καὶ ὑπεροπτικόν! . . . Τοῦτο ἀκούσας ὁ παντοπώλης ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ ἡττημένος. Ὁ δὲ κόμης κρατῶν τὴν εἰκόνα ἐζήρχετο τροπαιοῦχος καὶ πλήρης χαρᾶς, ὅτε πλησιάσας αὐτὸν ὁ Δυχοδρέτος, Κύριε, εἶπε, σὰς παρακαλῶ . . . Στρέψας δὲ ὁ κόμης καὶ ἰδὼν τὸν δυσμορφον, σχεδὸν ῥακένδυτον καὶ ἐπὶ βακτηριῶν στηριζόμενον τοῦτον ἄνθρωπον, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐπαίτης ζητῶν βοήθειαν· διὸ εἰσήγαγε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον ὑπὸς λάβῃ μικρόν τι νόμισμα . . . Με συγχωρεῖτε, ἐπανελάθεν ὁ Δυχοδρέτος, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ζωγράφος τῆς εἰκόνας ταύτης· πότε λοιπὸν θὰ λάβω τὴν κατοχὴν τῆς μονῆς καὶ κτημάτων μου; — Συμπάθειον, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ χαρτοφυλάκιον ἔγραψε γραμματίον, ὃ δοὺς εἰς τὸν Δυχοδρέτον, ἰδοὺ, φίλε μου, ἐπρόσβλεπε, τὸ ἀναγκαῖον ἔγγραφον ἵνα λάβῃς ἀμέσως τὴν κατοχὴν τῆς ἰδιοκτησίας σου . . . Καὶ χαίρετίς αὐτὸν φιλοφρονέστατα ἀπεμακρύνθη. Τότε ὁ Δυχοδρέτος ἐνόησε κάλλιστα ὅτι δὲν ὀνειροπόλει. Καὶ τῷ ὄντι ἀμέσως ἔλαβε τὴν διακατοχὴν ἁπάντων τῶν κτημάτων, ἃ μετ' αὐτοῦ πολὺ ἐπώλησε προτιθέμενος νὰ ζήτῃ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀναπαύσει, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ζωγραφικὴν χάριν διασκεδάσεως· ἀλλὰ κακὴ τύχη ὀλίγον ἀπῆλαυσε τῶν ἀγαθῶν τούτων, διότι προσδληθεὶς ἕνεκα δυσπεψίας ὑπὸ θανατηφόρου νόσου ἀπεθίωσεν. Ἡ δὲ περὶ τῆς ὁ λόγος πολυθρύλλητος εἰκὼν εὐρίσκεται νῦν παρὰ τῷ Μεγαλειστάτῳ βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας.

Γ. ΔΕ ΚΙΓ' ΑΛΛΑΣ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΗΣ

—ο—

Ὁμολογοῦμεν ὅτι αἰσθανόμεθα μεγίστην, ἀπειρον χαρὰν, ὅσας βλέπωμεν τοὺς Εὐρωπαίους ἀσχολουμένους μετ' εὐμενείας καὶ εἰς τὰ

ἡμέτερα· τὴν δὲ χαρὰν ταύτην αἰσθανόμεθα, οὐχὶ μόνον διότι ἀξιούμεθα τῆς ἐπιδοκίμασις ἀνδρῶν πεφωτισμένων, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν μέσῳ τῆς τόσης καθ' ἡμῶν καταφορᾶς ὑπάρχουσι καὶ εὐγενεῖς ψυχαί, ἀναζητοῦσαι τὸ παρ' ἡμῖν γινόμενον καλόν, καὶ εὐχαρίστως καταδεικνύουσαι αὐτό.

Τὴν 15 Ἀπριλίου ἐπανελάβομεν ὅσα ἔλεγεν ἡ *Union médicale* περὶ τῆς ἡμετέρας Ἰατρικῆς Μελίσεως· σήμερον δὲ κοινοποιούμεν καὶ νέαν ἀγαθὴν γνώμην περὶ αὐτῆς. ἔραυζόμενοι αὐτὴν ἐκ τῆς *Gazette hebdomadaire de médecine et de chirurgie*, κτλ.

« Τὸ κατὰ τὸν μῆνα Μαῖον ἐκδοθὲν φυλλάδιον τῆς Ἑλληνικῆς ἐφημερίδας, τῆς ὀνομαζομένης Ἰατρικῆς Μελίσεως, καὶ συντασσομένης ὑπὸ τοῦ κυρίου Γούδα, περιέχει διεξοδικὸν ἄρθρον περὶ τῆς Ἰατρικῆς ὀνοματολογίας τοῦ κυρίου Πιορρή, ἔλαβε δὲ ἀφορμὴν νὰ γράψῃ ταῦτα ὁ κύριος Γούδας ἐκ τῆς γενεομένης ἐν τῇ Ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ συζητήσεως *Περὶ εὐλογίας*. »

« Καί τοι δὲ λυπούμενοι νομίζομεν ὅμως ἀναγκαῖον νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν περὶ Ἑλληνικῆς ὀνοματολογίας κρίσιν ἐνὸς ἐκ τῶν διακεκριμένων Ἑλλήνων ἱατρῶν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὅλου τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἱατρικοῦ σώματος. Ὁ κύριος Πιορρὴς ἔπεκαλέσθη, ὡς γνωστὸν, ὑπὲρ τῆς ὀνοματολογίας αὐτοῦ τὴν ἐπιδοκίμασίαν τῆς ἐν Ἀθήναις ἱατρικῆς ἐταιρίας, φυσικὸν δὲ θέλει εἶναι ὁ κύριος Πιορρὴς τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἡμεῖς Γαλλιστὶ τὰς περὶ τοῦ ὑποκειμένου τούτου ἐξηγήσεις ἐνὸς μέλους τῆς μνημνευθείσης σοφῆς ἐταιρίας. »

« Ἴδου λοιπὸν ἡ πιστὴ ἀνάλυσις τοῦ ἁρθρου τοῦ κυρίου Γούδα, γενομένη ὑπὸ τοῦ δοκιμωτάτου Ἑλληνιστοῦ, εἰς ὃν ὀφείλομεν τὴν χειρουργικὴν Παύλου τοῦ Αἰγινίτου, περὶ τῆς ὁποίας προηγουμένως ἐδημοσιεύσαμεν τὰ δέοντα. »

« Πᾶσα λέξις κατὰ τὸν κύριον Πιορρὴν πρέπει νὰ σημαίνῃ τὸ εἶδος τῆς νόσου, καὶ τὸ πάσχον ὄργανον· τούτο δὲ ὁ κύριος Γούδας νομίζει ὅτι εἶναι ὅσον ἐπιθυμητὸν τοσούτον καὶ δυσκατόρθωτον. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς δοξασίας του ταύτης ἐπιφέρει τὰς μετ' ἀγχινοίας γενομένας περὶ τούτου ἀντιρρήσεις τοῦ κυρίου Βουσκέτου, κ' ἔπειτα προσθέτει, ὅτι εἶναι πάντῃ ἄτοπον νὰ ὀνομάσωμεν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ κυρίου Πιορρὴ νόσους τινὰς τῶν ὁποίων εἰσέτι ἀγνοοῦμεν τὸν τε σχηματισμὸν, τὴν φύσιν καὶ τὴν ἔδραν· καὶ ὅτι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ὀνομάσωμεν κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἄλλας, οἷον τοὺς διαλείποντας πυρετοὺς καὶ τὴν Ἰνδικὴν χολέραν, αἵτινες προσβάλλουν ὅλον τὸν ὁργανισμόν. « ὁ κύριος Πιορρὴς, λέγει ὁ κύριος Γούδας ὀνόμασε » τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν νοσημάτων τούτων *iole* » σπληνομέκρυνον, τούτεστιν ἰὸν ἐκ τοῦ ἔλους » μακρύνοντα τὸν σπλῆνα, ἢ συντομώτερον σπλη-

» νομάκρυνον, τὸ δὲ δεύτερον *indoloise*, τούτεστιν ἰὸν τοῦ λειμῶδῃ ἐκ τῆς Ἰνδίας, καὶ περὶ μὲν τῆς » πρώτης ὀνομασίας παρατηροῦμεν εὐσεβῶς τὰ » ἔξῃς. Ἐπειδὴ εἰσέτι διαφιλονεικεῖται ἡ ἔδρα τῶν » διαλείπόντων πυρετῶν, εἶναι καθ' ἡμᾶς προτιμώ- » τερον νὰ μεταχειρίζομεθα τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν, » ἥτις καθ' ὅλας τὰς γλώσσας, αἵτινες μετέφρασαν » αὐτὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, σημαίνει κατὰ τὸ μᾶλ- » λον ἢ ἦτον οὐ μόνον τὸ πρᾶγμα, τούτεστι τὸ » νόσημα, ἀλλὰ καὶ μίαν τῶν ἐπικρατεστέρων ἰδιο- » τήτων αὐτοῦ, τούτεστι τὴν διάλειψιν. Τὸ σύμ- » πτωμα δὲ τοῦτο εἶναι, ὥσπερ ἅπαντες γινώσκουσι » καὶ συγχρότερον καὶ προφανέστερον τῆς μηκύνσεως » ἢ μακρύνσεως τοῦ σπληνός. Ἄλλως δὲ ἢ κατὰ » τὸν κύριον Πιορρὴν ὀνομασία οὐδόπως σημαίνει τὸ » πρᾶγμα, τούτεστι τὸν πυρετὸν, ὅστις εἶναι ἡ βᾶ- » σις τοῦ νοσήματος. »

« Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ κύριος Γούδας ἐτυμολογεῖ (*analyse*) τὴν λέξιν *indoloise* καὶ παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κύριος Πιορρὴς δὲν ἐτήρησεν ἀναλογίαν οὐδὲ περὶ τὴν τῶν δύο τούτων μόνων λέξεων σύνθεσιν, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ (*ioelosplenomacrysie*) προτάσσει τὴν λέξιν « ἰός » ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ (*indoloise*) ἐπιτάσσει αὐτὴν δικαίως δὲ παρατηρεῖ ὁ κύριος Γούδας ὅτι ἡ λέξις « *Loi* » οὐδὲ σημαίνει τί Ἑλληνιστὶ, οὐδὲ φυσιονομίαν τινὰ Ἑλληνικὴν ἔχει « ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾔται τις μάντις, λέγει, ὁ κύριος Γούδας ἵνα εἰκᾶσθῃ ὅτι ἡ λέξις « *Loi* » εἶναι ῥίζα τῆς λέξεως « *λοιμός* » (ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν Γαλλικὴν μετάφρασιν προσθέτει καὶ τὰς Ἑλληνικὰς λέξεις ὅλης τῆς περιόδου ταύτης). »

« Κατὰ δεύτερον λόγον ὅλαι αἱ λέξεις τῆς ὀνοματολογίας τοῦ κυρίου Πιορρὴ πρέπει νὰ ἔχωσι καταγωγὴν ἢ τοῦλάχιστον μορφήν Ἑλληνικὴν. Ἐνταῦθα ὁ κύριος Γούδας διακηρύττει ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦλάχιστον ἤθελον γνωρίζει χάριν εἰς τὸν κύριον Πιορρὴν, εἰς ἐπὶ τῆς συνθέσεως τῶν λέξεων ἐτήρει τινὰς κανόνας, « ἀλλ' ὁ κύριος Πιορρὴς, λέγει ὁ κύριος Γούδας, ἔβαλεν εἰς τὸ χορευτήριον αὐτοῦ ὅλας τὰς τῆς ἱατρικῆς λέξεις. Οὐδένα δ' ἔπειτα κανόνα, ἢ τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἀναλογίαν περὶ τὴν σύνθεσιν ἢ περὶ τὴν δημιουργίαν τῆς ὀνοματολογίας αὐτοῦ τηρήσας, ἔπλασε λέξεις ὑποτιθεμένας Ἑλληνικὰς, τὰς ὁποίας ὅμως ὀλιγώτερον πάντων τῶν ἄλλων ἐντροδοοῖ οἱ Ἕλλη- » νες, » (καὶ ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν Γαλλικὴν μετάφρασιν προσθέτει ὅλας τὰς διὰ κυρτῶν στοιχείων Ἑλληνικὰς λέξεις). »

« Ὁ ἀγχίνους συγγραφεὺς τῆς ἐν Ἀθήναις ἱατρικῆς Μελίσεως προσθέτει ἐπίσης ὅτι καὶ οἱ δεινότεροι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλληνιστῶν ἤθελον κοπιᾶσαι εἰς μάτην ν' ἀνέυρωσι τὴν δῆθεν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν πολλῶν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων τοῦ κυρίου Πιορρὴ, *septicemie, panipemie, hypoxemie par angieraphrosie ou epidiaphratrie, Loi- ose, etc.* ἄλλως ὁ κύριος Γούδας δὲν αἰτιάται ἀσυναρτησίας (*inoherence*) τὴν ὀνοματολογίαν τοῦ

κυρίου Πιορρή (1) ἐπειδὴ οὗτος ἐπεχείρησε, λέγει, χρημά τι ἀδύνατον, κ' ἀκατόρθωτον. Ἐνταῦθα ὁ κύριος Γούδας ἐκθέτει συντόμως μὲν ἀλλὰ σαφῶς τοὺς κανόνας, καθ' οὓς οἱ Ἕλληνες συνέθετον τὰς λέξεις· συμβουλεύομεν δὲ πολλοὺς τῶν ἱατρῶν νὰ μελετῶσι καλῶς τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ κυρίου Γούδα, πρὶν ἢ χαλκεύσῃσι νέας λέξεις, τὰς ὁποίας ἐξάγωσι δὴθεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐπὶ τέλους προστίθεται ὁ κύριος Γούδας, οἷος δὴποτε ἐκ τῶν Εὐρωπαίων ἤθελεν ἐπιχειρήσει νὰ γράψῃ λέξεις Ἑλληνικὰς μὲ χαρακτήρας καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῶν νέων γλωσσῶν ἐξ ἅπαντος πρέπει νὰ ὑποπέσῃ εἰς πληθὺν σολικισμῶν καὶ κακοφανιῶν τοσοῦτον βαρδάρων, ὥστε δὲν ἀνέχονται τούτους οὐγὶ μόνον τὰ Ἑλληνικὰ ὦτα, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνα, ἅτινα εἶναι συνειθισμένα καὶ εἰς τὰς τρυφύτας φωνάς. Τὸ κακὸν τοῦτο δὲν ἀπέφυγε καὶ ὁ κύριος Πιορρῆς κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κυρίου Γούδα.

» Τέλος, καὶ αὕτη εἶναι ἡ σπουδαιότερα ἐπίκαισις τῆς Ἑλληνικῆς ἐφημερίδας, ὁ κύριος Γούδας μέμμεται εὐγενῶς τὸν κύριον Πιορρῆν, ὡς λανθασθέντα κατὰ τὸ μνημονικόν, ὅτε ἐπρόφερεν ἐνώπιον τῆς ἐν Παρισίοις ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τὰς ἀκολούθους λέξεις· « κατὰ δεύτερον λόγον ὁ κύριος » Bouilland, μέμμεται τὴν ὀνοματολογίαν μου » ὡς ἐσφαλμένην, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀντιτάσσω, ὅτι » τὴν ὀνοματολογίαν μου ταύτην ἐθεώρησαν ὡς ὀρ- » ρὴν ἐν Ἀθήναις, ὅπου μάλιστα ἀντέμειψαν αὐτὴν » δι' ἐνὸς μεταλλοσήμου χρυσοῦ, καὶ διὰ ἐνὸς βρα- » βείου ἐκ χιλίων διακοσίων φράγκων. »

Ὁ κύριος Γούδας διαβεβαίωσι, ὅτι οὐδέποτε ἐν Ἀθήναις ἐβραβεύθη ἡ ὀνοματολογία τοῦ κυρίου Πιορρῆ· ἀλλ' ὁ καθηγητὴς οὗτος ὑπέπεσεν εἰς μνημονικὸν τι λάθος, ἐπειδὴ ἡ ἐν Ἀθήναις ἱατρικὴ ἐταιρεία παρέσχε μὲν τὸ 1847 ἐν μεταλλοσήμῳ χρυσοῦν, ἀλλὰ τὸ γέρας ἀπενεμήθη ὡς βραβεῖον ἕνεκα ἐπιστημονικῆς τινὸς πραγματείας, περὶ τῆς χρήσεως τῆς κινινης κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν, σκληρίτης ὑπὸ τοῦ κυρίου Πιορρῆ εἰς τὴν μνημνευθεῖσαν ἐταιρίαν ὡς ἀγώνισμα. Ἡ δὲ πραγματεία αὕτη ἐστάλη εἰς Ἀθήνας ἑλληνιστὶ μεταπερρασμένη· ἡ δὲ μετάφρασις ἐγένετο ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἑλλήνος μαθητοῦ τοῦ κυρίου Πιορρῆ, τοῦ κυρίου Δαμαρέλη, ὁστις μεταφράζων οὐδὲ μίαν μετεχειρίσθη λέξιν κατὰ τὴν ὀνοματολογίαν τοῦ κυρίου Πιορρῆ, ἐπειδὴ ἦτο βεβαίως, ὅτι οὐδεὶς ἤθελεν ἐννοήσῃ ἐν Ἑλλάδι λέξιν τινὰ ἐκ τῶν ὑποτιθεμένων Ἑλληνικῶν.

Dr. Briau.

« Ἐκ τούτων πᾶς τις πείθεται ὅτι ὁ κύριος Πιορρῆς δὲν δύναται νὰ καυχῇ πολὺ διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς ὀνοματολογίας αὐτοῦ κρίσιν τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, τοῦτο δὲ μᾶς λυπῇ πολὺ, καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς τὸν κύριον Πιορρῆν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι μετ'

(1) Ἐνταῦθα φαίνεται ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐννόησε καλῶς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἐπειδὴ ὁ κύριος Γούδας δὲν αἰτιάται ἑλλειψὲς εὐγενοῦς ἡλέου τοῦ κυρίου Πιορρῆ· περὶ δὲ ἐπὶ νουαρθήσας οὐδὲν τί λέγει.

ἴτης σπουδῆς ἠθέλαμεν δημοσιεύσει τὴν κρίσιν τῆς ἐν Ἀθήναις ἱατρικῆς Μελισσῆς, καὶ εὐνοϊκῇ ἂν ἦτο ἡ κρίσις αὕτη ὑπὲρ τῆς ὀνοματολογίας του. »

Α. Δ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Τὰ περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ναυπηγηθεισῶν φρεγατῶν, καὶ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ Νομισματοκοπείου

ΥΠΟ Α. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΥ.

Ἐν Ἀθήναις. Τύποις Ν. Ἀγγελίδου, 1855.

—ο—

Ὁμολογῶμεν ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντος τούτου βιβλίου, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς *Παρδώρας*· ἀλλὰ μεταξὺ τῆς λεπτομεροῦς ἐκθέσεως περιστάσεων ὧν ὁ βραδὺς μὲν, ἀναγκαῖος δὲ πάντοτε ἐλεγχος, συντελεῖ εἰς τὸ νὰ διαλευκανθῶσι πολλὰ μέχρι τοῦδε ἀμυρίσθωλα γεγονότα, νὰ ἀνορθωθῶσι πολλαὶ ἐσφαλμέναι ἰδέαι, καὶ νὰ καταδειχθῇ ἡ ἀξιοκατάκριτος ἐκείνη τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος ῥοπή πρὸς τὸ παραδέχεσθαι ἀδυσανίστως τὰς δυσμενεῖς γνώμας, ἀπαντώνται πληροφορίαι πολὺτιμιαι διὰ τὸν καταγινόμενον εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Οὕτως ὅλη ἡ περὶ τῶν φρεγατῶν πραγματεία εἶναι περιεργότατη, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ δραματικὴ.

Βεβαίως οὐδεὶς ἡμῶν ἀγνοεῖ ὑποῖαν συνδρομὴν εὔρεν ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἑλληνικὸς ἀγὼν εἰς Ἀμερικὴν, καὶ πόσον ζωηρᾶς συμπαθείας διηγεῖται εἰς πάντων τῶν κατοίκων αὐτῆς τὰς καρδίας· ἀλλ' οὐδεὶς ἴσως ἡμῶν γνωρίζει καὶ τί ἐπραξεν αὕτη ἡ Κυβέρνησις τῆς χάριν τοῦ ἀγῶνος τούτου, παριδοῦσα καὶ νόμους ῥητοὺς τῆς πολιτείας, ἀπαγορεύοντας τὴν ἐν τὸς τοῦ κράτους κατασκευὴν πλοίων μελλόντων νὰ χρησιμεύσωσι κατ' ἄλλου κράτους φιλικῶς, καὶ προθύμως συγκατατεθεῖσα εἰς τὸ νὰ ἀγοράσῃ τὴν μίαν τῶν ἑλληνικῶν φρεγατῶν, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐξαγορὰν καὶ τὸν ἀπόπλουν τῆς ἐτέρας.

Ἄξια σημειώσεως εἶναι καὶ ὅσα λέγει ὁ συγγραφεὺς περὶ τοῦ ἀοιδίμου Κυβερνήτου μαρτυρία τοιαύτη, ἐξερχομένη ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κ. Κοντοσταύλου ὑπουργοῦ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ χωρισθέντος ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐτοῦ δι' ἑτεροφροσύνην, ἀρμόζει νὰ θηταυρισθῇ εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν αὐτὴν ἐνταῦθα.

« Οὐδεὶς σήμερον ἀρνεῖται, καὶ πολὺ ὀλιγότερον ἐγὼ, τὰ ἐξοχα προτερήματα καὶ τὰς ἀγαθὰς πρὸς τὴν πατρίδα διαθέσεις τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῆς Ἑλλάδος πολίτου. Γνωρίσας ἐκ τοῦ πλησίον τὴν αἰ-